

digst at kritisere, hvad Forsvareren siger. Derfor bør Forsvareren, hvis han ser det som sin Opgave — hvad han bør se som sin Opgave — at medvirke til det Resultat, som er det rette og retfærdige, ogsaa erindre, hvem det er, han taler til. Dette kræver ganske vist en vis Resignation fra Forsvarerens Side; det vil give knap saa megen Lejlighed til at udfolde de glimrende advokatoriske Evner, men det vil være et Arbejde, der i højere Grad tjener Retsplejen, end det vil være Tilfældet, hvis en Mand falder for den Fristelse, som unægtelig foreligger, og som det forekommer mig ikke altid modstaas.

Vil man opgøre Erfaringerne fra Retsplejeloven, saaledes som den har virket, tror jeg, man maa sige, at dette System utvivlsomt knirker paa mange Steder. Jeg tror, man med Rette kan paapege Fejl baade fra Anklagemyndighedens, fra Dommerens, fra Forsvarernes og fra Nævningernes Side, og jeg tror derfor, det vil være urigtigt at fælde en ensidig Dom. Man maa haabe paa, at det altsammen er Børnesygdomme. At disse Børnesygdomme i Øjeblikket er i en Krise, mener jeg, man har Lov at sige, og jeg mener, man har Lov at udtale det Ønske, at denne Institution efterhaanden maa finde saadanne Former, at den kan blive det, som er tilsigtet ved dens Tilblivelse: et Tillæg til den danske Retspleje, som virker til Højnelse af Retten og til Styrkelse af Retfærdigheden her i Landet.

Dernæst vil jeg gøre nogle Bemærkninger om enkelte andre Bestemmelser i Retsplejeloven, og jeg skal dér fatte mig i betydelig større Korthed. Med Hensyn til Høikyndelse af Stævninger ved Posten vil jeg bemærke, at naar man staar med de Erfaringer, som man staar med med Hensyn til de store Vanheligheder, det har at indprente Stævningmændene, selv dem, der har haft med Stævningreglerne at gøre i en Aarrække, disse Reglers rette Anvendelse kan man ikke frigøre sig for en vis Betænkelighed ved, at man nu skal have Postbudene opdraget til at iagttage disse Regler, og man kan have sine Tvivl om, at det vil lykkes; men dette Spørgsmaal maa jo nærmere overvejes.

Bestemmelsen om Erstatning for uforskyldt Varetægtsfængsel kan jeg i det hele tiltræde, dog er det et Spørgsmaal, om ikke den forlig mæssige Afgørelse, som jeg og aa mener, man bør tillade, ikke bør forelægges til Godkendelse for en Domstol under en let og simpel Form, der vil ellers kunne være en Fristelse for den Anklagemyndig-

hed, der har vovet sig noget for langt ud i en Sag, og for den Dommer, som har været den behjælpelig dermed, til at søge at faa en Mand til at tie stille ved at give ham en lidt rundelig Erstatning, og det mener jeg, at hverken Retsplejen eller Statskassen er tjent med. Derfor tror jeg, man skal forelægge det for en Domstol, som det ogsaa i sin Tid er foreslaaet af Landsdommer Troels Jørgensen i „Ugeskrift for Retsvæsen“, da han rejste dette Spørgsmaal og foreslog en Ordning som den, der i alt væsentligt er gennemført i Lovforslaget. Der kunde maake være Grund til at søge en Afgørelse af det Spørgsmaal, som i Praksis har voldt Tvivl, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes Fristen skal beregnes, naar der i en Sag har foreligget gentagne Anholdelser.

Med Hensyn til Bestemmelsen om Sagførerne finder jeg Grund til at sige, a Suspension af en Sagfører er en Ting, som er saa alvorlig for den vedkommende, at det Kriterium, man har her: at han har gjort sig skyldig i et for en Sagfører uværdigt Forhold, forekommer mig at være for løst. Hvad er et for en Sagfører uværdigt Forhold? Er det f. Eks. uværdigt for ham at drikke sig fuld en Gang om Ugen? Er det uværdigt for ham at løbe bort med en Klientes eller en Kompagnons Kone? Det er Spørgsmaal, som kan tænkes besvaret paa højst forskellige Maader. Jeg tror derfor, at denne Myndighed vil blive noget vanskelig at praktisere for Sagførerraadet. Et Spørgsmaal, som staar i Forbindelse hermed, er, om der ikke bør være en Adgang for en Sagfører, som uberettiget suspenderes af Raadet, til at faa en Erstatning. Jeg kunde tænke mig, at en saadan Erstatningsbestemmelse vilde virke behageligt afsvælende paa en mulig Lyst til at gribe noget for rigtistisk ind.

Fremdeles vil jeg sige om § 15, 2d Stykke, som gaar ud paa, at man skal kunne frakende en sindssyg Sagfører, der ikke umyndiggjort, Retten til at procedere, og det forekommer mig uhyre tvivlsomt, om man vil faa en Domstol til at frakende en Sagfører en saadan Ret, naar hans Sindssygdom ikke er af den Beskaffenhed, som man kan umyndiggøre ham.

Den Beføjelse, der foreligger til at kunne kalde Underdommere til Medvirkning i Landsretten, finder jeg i Modsætning til den allerede Medlem Hr. Trier at kunne tiltræde, men der er nogle Spørgsmaal i den Sag, jeg ønsker klaret. Jeg vil for det første spørge: Kan Underdommeren paa noget Punkt vægre sig ved at følge denne Kaldelse, og hvorfor kan man ikke tage en Und-